

ikke kan bestride det, forekommer der mig ikke at være ret god Mening i. Jeg skal derfor henstille til den højtærede Justitsminister at tage dette Forhold under Overvejelse. Der kunde muligvis være Anledning til at komme ind paa en Reform af Lægevæsenet, men da det ikke hører hjemme her, skal jeg ikke komme nærmere ind derpaa. Jeg skal kun sige, at der jo gentagne Gange har foreligget Forslag om en Reform af vort Lægevæsen, som ikke have mødt stor Tilslutning her. Jeg skal derfor blot henstille til Justitsministeren en Gang at forsøge at reformere Lægevæsenet fra neder af i Stedet for fra oven; saafremt man gif den Vej, at man i Stedet for den nuværende noget antikverede Ordning oprettede nogle faa vellønnede Lægeposter, der skulde udføre alt, hvad der havde med den offentlige Højgigene at gøre, og lod hele den øvrige Pleje af alderdomsunderstøttede, fattige o. s. v. være en ren og skær kommunal Sag, som ikke kom Staten ved, tror jeg, at man gif den heldigste og fornuftigste Vej. Det har nu ganske naturlig udviklet sig saaledes af sig selv, at der ikke længere er ret mange Kommuner i Landet, der benyttede Distriktslægen som Læge for fattige og alderdomsunderstøttede, fordi det er en tyffest Umulighed at faa fat i Distriktslægen. Gaa vi nu videre og se paa de andre Embedslæger Landet over, ser man, at det ikke alene er Distriktslæger og Fysici, der ere slet lønede, skønt de ganske vist ere de daarligst lønede — men at gennemgaaende alt, hvad der hedder Embedslæger her i Landet, er ret daarlig lønnet. Jeg skal f. Eks. tillade mig at nævne Lægerne ved Sindsstyggeanstalterne. Saaledes har Overlægen i Aarhus 5,600 Kr., i Bordingborg 4,800 Kr., i Viborg 4,400 Kr., medens Reservelægerne lønnes med henholdsvis 1,900, 2,000 og 2,000 Kr. Man maa nu betænke, at det at blive Overlæge ved en Sindsstyggeanstalt er noget, der kun falder i overordentlig faa Lægers Lod, at der dertil kræves en overordentlig stor Dygtighed hos vedkommende, og at man som Regel først bliver det i en moden Alder. Sammenligner man disse Lønninger med de Lønninger, som andre tilsvarende Embedsmænd faa, vil man se, at f. Eks. Generaldirektøren for Statsbanerne er lønnet med 11,000 Kr., Baneingeniøren med 6,000 Kr., Maskininspektøren med 7,800 Kr., Trafikchefen med 6,600 Kr. o. s. v. Det samme Princip gør sig gældende i omtrent alle andre Stater. Her i Kjøbenhavn er f. Eks. Overpræsidenten lønnet med 7,600 Kr., Amtmænd have gennemsnitlig 7,000 Kr., mange Borgmestre ere lønede med ca. 7,000 Kr.

Naar man ser dette, forekommer det mig, at man har sat Gagerne til disse Overlæger noget for lavt; enhver vil indrømme, at det at være Overlæge paa en Sindsstyggeanstalt er en ganske overordentlig vigtig og ansvarfuld Plads, som fortjener at blive særdeles godt lønnet, tilmed da de Foll., der komme paa disse Pladser, ikke kunne søge privat Erhverv saaledes som andre Læger. Noget lignende se vi f. Eks. med Hensyn til de tre Læger, der ere i hele Grønland. Jeg kan maake i Parentes bemærket henstille til den højtærede Indenrigsminister, under hvem dette vist fortorer, om der ikke var Anledning til at ansætte lidt flere Læger i Grønland. Jeg har i Vinter læst en Bog af en Læge, der har været i Grønland. Bogen er særdeles vel skreven, og det kan være, at den højtærede Minister ogsaa har læst i den. Det er en Bog af Dr. Thsen i Rødby. Han skildrer der, hvorledes en dansk Kolonibestyrers eller Udliggers Kone dør uforsøst i Barselseng efter 3 Dages Forløb af Mangel paa Lægehjælp. Den Slags Forhold kan jo vandskelig juldændig undgaaes i et Land som Grønland, men det forekommer mig dog at være vel lidt, at der i et saa stort Land kun findes 3 Læger. Disse ere lønede med godt 3,000 Kr. Nu ser man f. Eks., at de 5 Inspektører i Grønland have godt og vel 5,000 Kr. og Kolonibestyrerne 4,000 Kr. Nu forholder det sig tilmed saaledes — saa vidt jeg ved —, at en Læge, inden han rejser til Grønland, maa forpligte sig til at være der i 5 Aar. Det er jo ikke saa lidt for en Læge at forpligte sig dertil, thi Stillingen deroppe fører jo let med sig, at man kommer en Del tilbage. Jeg skal derfor henstille til den højtærede Minister, dels at der bliver ansat flere Læger, og dels at disse Læger bliver ansat for en lidt kortere Tid.

Jeg skal nu overlade disse Lægepørgsmaal og gaa over til at anstille Spørgsmaal, der ogsaa fortorer under Justitsministeriet, nemlig Udskrivningsvæsenet. Som bekendt eksisterer der en Anordning for Udskrivningsvæsenet, der lyder, at de værnepligtige, der fremstille sig for Sessjonen, og som Sessjonslægen ikke kan bedømme, skulle møde en Attest for deres Sygdomme fra en Specialist. Det er selvfølgelig meget rigtigt; thi det er meget vanskeligt for Sessjonslægerne at bedømme en Mand efter en saadan kortvarig Undersøgelse som den, der der finder Sted; men jeg skal henstille, at Udskrivningsvæsenet betaler disse Attester for de Foll., som møde og ikke have Raad til at betale dem selv. De møde nu f. Eks. Gang efter Gang med en Djenhygdom, men have ikke Raad til at gaa til en Specialist for at blive underjagt